

Libuše Kubíčková – životopis

Libuše Kubíčková, rozená Zatloukalová, se narodila 13.dubna 1937 v malé obci Biskupice na Prostějovsku. O rok později přibyla do rodiny s malým hospodářstvím další holčička, a to Libušina mladší sestra Marie. Obě vyrůstaly v prostředí, kde byla práce přirozenou součástí každodenního života a kde rodina držela pevně při sobě.

Dětství paní Libuše poznamenala druhá světová válka. Přestože se válečné události dotkly její rodné obce jen krátce, zůstaly v její paměti velmi silně. Spolu s rodinou a sousedy se ukrývala ve sklepě, nesměla vycházet ven a poprvé pocítila strach o vlastní život. Tyto chvíle v ní zanechaly hlubokou stopu a ovlivnily její další pohled na svět. Přestože se snažila prožít obyčejné dětství, válečná léta zásadně změnila její každodenní život i možnosti tehdejších rodin. Nebylo třeba samozřejmostí slavit Vánoce, svátky či narozeniny. Dokonce i hračky patřily ke vzácnostem než k běžné součásti dětského světa. Jak paní Libuše sama vzpomíná, první panenku dostala, když ji bylo jedenáct let. Tu si pak s vděčností a láskou uchovávala až do dospělosti. Válečné dětství ji tak naučilo nejen skromnosti a trpělivosti, ale i vážit si i těch nejmenších radostí. Dalo ji vnitřní sílu nacházet naplnění a smysl lidského bytí i v obyčejném životě.

Škola fungovala i během války a byla vnímána jako důležitá součást každodennosti. Do čtvrté třídy navštěvovala paní Kubíčková malotřídní školu přímo v Biskupicích. Nejraději měla češtinu a kreslení, méně oblíbené pro ni byly počty. V deseti letech přestoupila na „měšťanku“ do Dubu nad Moravou. Tam denně docházela pěšky přibližně 45 minut, protože autobusy tehdy ještě nejezdily. Už v mladém věku si tak zvykla na pravidelnost, vytrvalost a samostatnost.

Po ukončení deváté třídy se rozhodla vyučit švadlenou v Prostějově. Řemeslo si velmi oblíbila a zůstala mu věrná po celý život. Po vyučení nastoupila do Oděvního podniku Prostějov, kde pracovala celých 36 let. Práce ji naplňovala a byla pro ni nejen povoláním, ale i koníčkem. Též ve volném čase se věnovala ručním pracím. Ráda šila, háčkovala a vyšívala.

Se svým manželem Antonínem Kubíčkem, vyučeným pneu opravářem, se znala už od dětství. Poprvé se setkali během války, když se jako děti společně ukrývali ve sklepě. V roce 1956 se vzali a jejich manželství trvalo neuvěřitelných 64 let. Narodily se jim dvě dcery, Ivana a Libuše. Mladší dcera bohužel nedávno zemřela. Na své děti je paní Kubíčková velmi pyšná a jejich výchovu považuje za jeden ze svých největších životních úspěchů.

Do života její rodiny zasáhl také nástup komunistického režimu v roce 1948, kdy její rodině byl znárodněn dobytek z jejich malého hospodářství. Vzhledem ke svému tehdejšímu věku si paní Libuše plně neuvědomovala všechny důsledky, přesto si pamatuje změnu atmosféry i nejistotu, kterou tato doba přinesla.

Podobně vnímala i invazi vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968. Tyto události neprožívala politicky, ale spíše jako další zásah do běžného života. Nikdy se politicky neprosazovala, nebyla členkou Komunistické strany a snažila se především žít klidný rodinný život v rámci možností, které doba nabízela. Nadále se věnovala rodině, práci a každodenním starostem.

V současnosti žije paní Libuše stále ve své rodné obci Biskupice, kde ji často navštěvuje její rodina. I přes svůj úctyhodný věk zůstává aktivní a soběstačná. Sama se stará o domácnost, chová slepice a s radostí se věnuje svým oblíbeným ručním pracím. Svou mysl si udržuje svěží luštěním křížovek. Také se snaží držet krok s dobou a po vzoru své vnučky objevila zálibu v kamínkovém tvoření, které jí přináší radost i pocit propojení s mladší generací.

Na závěr svého vyprávění se nám svěřila, že za svůj život vidí, jak výrazně se svět změnil. Těší ji, že dnešní ženy a dívky mají více možností. Mohou rozhodovat o svém životě, více se prosazovat a mají také více prostoru samy pro sebe. Mladé generaci vzkazuje, aby se dobře učila, protože vzdělání považuje za základ pro spokojený život a možnost plnit si své sny. Dodává, že na historii sama nerada vzpomíná, ale je podle ní důležité si ji připomínat a pamatovat na ni.